

FOCUS OP VROUWEN

NIEUWSBRIEF AMNESTY INTERNATIONAL VROUWENRECHTENTEAM

EDITORIAAL

Wie op zaterdag 30 en zondag 31 juli het Sfinx-festival in Boechout bezocht, kon het Vrouwenrechtenteam van Amnesty International Vlaanderen in actie zien. Omgeven door vlinderballonnen verzamelden we er 'vlinders van hoop' uit solidariteit met Nicaraguaanse meisjes en vrouwen die het slachtoffer zijn van seksueel geweld. Deze vlindercampagne wil tevens een krachtig signaal geven voor een aanpassing van de abortuswetgeving in het land, die iedere vorm van abortus criminaliseert, ook voor jonge meisjes die het slachtoffer zijn van verkrachting. Wie er niet bij was en toch zin heeft in actie, kan op 11 november afzakken naar Leuven voor de 40ste editie van de Nationale Vrouwendag, die in het teken staat van 'kracht' van vrouwen en 'geweld'. Of je kan een brief schrijven voor Fatima Hussein Badi die in Jemen ter dood veroordeeld werd na een oneerlijk proces. Wie zich wil laten inspireren door een krachtig levensverhaal moet beslist het artikel lezen over Sampat Pal in India. In een roze sari trekt ze samen met haar vrouwengroep ten strijde tegen sociale onrechtvaardigheid. Deze "Gulabi Gang" of "roze bende" verdedigt de rechten van de armen in India.

Goed nieuws brengen we van op de 100ste jaarlijkse conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) waar op 16 juni 2011 een historisch verdrag over huishoudelijk werk aangenomen werd door de afgevaardigden van overheden, werkgevers- en werknemersorganisaties. Aangezien ongeveer 83 % van degenen die huishoudelijk werk verrichten vrouwen of meisjes zijn, wordt dit verdrag als een belangrijke verwezenlijking gezien voor gendergelijkheid.

Ontspanning bieden we je via onze boekbespreking. De vrouw van de keukengod schetst het verschil tussen de westerse en oosterse manier van leven en denken, en verhaalt over de pijnlijke situaties van onbegrip tussen moeder en dochter die dit opleveren.

Anke Van Vossolle

40ste Vrouwendag in Leuven op 11/11/11

11/11/11, het lijkt een wat mythische, zelfs magische datum te zijn, misschien ook een uitverkoren datum voor trouwlustigen, maar het is ook de datum gereserveerd voor de volgende editie van de Nationale Vrouwendag. Het Vrouwen Overleg Komitee (VOK) organiseert op 11 november samen met de stad Leuven, de provincie Vlaams-Brabant en een platform van vrouwen en vrouwenorganisaties uit Leuven en Vlaams-Brabant de 40ste editie van de Nationale Vrouwendag in Leuven.

De Vrouwendag is het jaarlijkse feest op 11 november van de vrouwenbewegingen en het feminisme door en voor vrouwen uit heel Vlaanderen. In 2010 koos het VOK ervoor om een speciale editie te organiseren, een congres rond de toekomst van het feminisme en de vrouwenbeweging.

In 2011 is Leuven weer aan de beurt, tien jaar na de vorige Leuvense vrouwendag in 2001. Deze 40ste editie van de Nationale Vrouwendag staat in het teken van de kracht van vrouwen, geweld en crisis. Thema's die ook Amnesty International Vlaanderen en haar Vrouwenrechtenteam nauw aan het hart liggen. Aan het programma wordt momenteel nog gesleuteld, maar zeker is alvast dat dat er ook deze 40ste vrouwendag een interessant aanbod zal zijn van debat, workshops, nadenken en actie ondernemen rond de rechten van vrouwen. Het belooft zeker een interessante dag te worden voor vrouwenrechtenactivisten. Reserveer 11 november dan ook alvast in je agenda. Afspraak in Leuven!

Meer info zie: www.vrouwendag.be

AMNESTY
INTERNATIONAL

Nieuw verdrag over huis- houdelijk werk biedt perspectief en hoop

© Amnesty International

Op 16 juni 2011 werd tijdens de 100ste jaarlijkse conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) een historisch verdrag over huishoudelijk werk aangenomen door de afgevaardigden van overheden, werkgevers- en werknemersorganisaties. Het verdrag en bijhorende aanbevelingen werden met een overweldigende meerderheid aangenomen.

Huishoudelijk werk is in 40 procent van de landen wereldwijd uitgesloten van arbeidswetgeving en sociale bescherming. Bijgevolg zijn in deze zorgverstreckende sector arbeiders bijzonder kwetsbaar voor uiteenlopende vormen van misbruik, zoals seksueel misbruik en mensenhandel, het niet uitbetalen van lonen, inbeslagname van identiteitsdocumenten, overwerk, weigering van ouderschaps- en ander verlof. Dankzij dit verdrag worden nu minimumstandaarden opgelegd aan de landen die het ratificeren. De belangrijkste verwezenlijkingen zijn minimumstandaarden omtrent redelijke werkuren, een wekelijkse rust van minstens 24 opeenvolgende uren, een beperking op betalingen in natura, duidelijke informatie over arbeidsomstandigheden, respect voor fundamentele principes en rechten op het werk, inclusief vrijheid van vereniging en het recht op collectieve onderhandelingen. "Voor de eerste keer verplaatsen

we het normensysteem van de IAO in de informele economie, en dit is een doorbraak van groot belang," zei Juan Somavia, IAO Directeur-Generaal. "Er wordt geschiedenis geschreven."

Op basis van nationale onderzoeken wordt het aantal huishoudelijk werkers wereldwijd op ongeveer 53 miljoen geschat, maar dat getal zou nog veel hoger kunnen zijn. Het IAO schat dat huishoudelijke arbeid 4 tot 10 procent van de totale arbeidskracht bedraagt in ontwikkelingslanden en ongeveer 2 procent in geïndustrialiseerde landen. Zoals terecht wordt gesteld in de inleiding van het nieuwe verdrag "blijft huishoudelijk werk ondergewaardeerd en onzichtbaar en wordt het meestal uitgevoerd door vrouwen en meisjes, waaronder velen migrant zijn of tot achtergestelde gemeenschappen behoren en vaak ook kwetsbaar zijn voor discriminatie met betrekking tot arbeidsomstandigheden en andere schendingen van de mensenrechten." Nochtans vormt dit ondergewaardeerd werk een belangrijke basis van de samenleving. Vooral in samenlevingen waar de zorgvoorzieningen slechts in beperkte mate door de overheid voorzien worden, maakt huishoudelijk werk het mogelijk dat anderen betaald werk kunnen opnemen. In het verdrag zijn specifieke

HUISPERSONEEL

standaarden uitgewerkt voor een aantal groepen die meer risico's lopen: jongeren, inwonend huispersoneel en migranten. Aangezien ongeveer 83 % van het huispersoneel vrouwen of meisjes zijn, wordt het verdrag als een belangrijke verwezenlijking gezien voor gendergelijkheid. Mevrouw Bachelet, uitvoerend directeur van UN Women, stelt dat het verdrag een directe link heeft met één van de vier thematische prioriteiten opgenomen in het Strategische Plan van UN Women, namelijk economische zelfstandigheid van vrouwen. Aangezien deze vorm van arbeid vaak in de private sfeer uitgeoefend wordt en beschouwd wordt als werk waarvoor men geen specifieke vaardigheden nodig heeft, is naast deze economische erkenning ook de symbolische erkenning van huishoudarbeid door het verdrag erg belangrijk.

De belangrijke taak die nu wacht, is ervoor te zorgen dat het verdrag door de verschillende IAO-lidstaten geratificeerd wordt en in de praktijk wordt gebracht. Brazilië liet al weten dat het graag het eerste land zou willen zijn dat het verdrag ratificeert. Het nieuwe verdrag zal pas in werking treden nadat twee landen het geratificeerd hebben, zoals de IAO-procedures voorschrijven.

Femmy Thewissen

Bronnen:

http://www.ilocarib.org.tt/index.php?option=com_content&view=article&id=1579:the-domestic-workers-convention-interview-with-ilos-manuela-tomei&catid=115:speechspecial-articles&Itemid=371

http://www.ilocarib.org.tt/index.php?option=com_content&view=article&id=1573:conference-adopts-historic-labour-standard-for-domestic-workers&catid=117:news-room&Itemid=1035

<http://www.unwomen.org/2011/06/address-by-michelle-bachelet-on-the-occasion-of-the-adoption-of-the-ilo-convention-and-recommendation-on-domestic-workers/>

Het inspirerende leven van Sampat Pal

© Amnesty International

Uttar Pradesh, één van de armste streken in India. Sampat Pal behoort tot de bescheiden Gadariaskaste én ze is een vrouw. Of zoals Gandhi het beste zei: je hebt twee vormen van slavernij in India: één voor onaanraakbaren en één voor vrouwen.

Maar Sampat Pal is een vrouw die onrecht en discriminatie - zowel gebaseerd op kaste als op geslacht - niet zomaar aanvaardt. Ze vecht er tegen, voor haar en voor andere mensen.

Haar vaststelling: de Indische maatschappij lijdt aan eeuwenoude tradities van oneerlijke sociale hiërarchie en ongelijkheden. De armste en de meest verdrukten - waarvan vrouwen nog steeds de meerderheid vormen - kunnen niet lezen noch schrijven. Ze zijn nauwelijks op de hoogte van hun eigen rechten. Ook al worden er moedige wetten gestemd op parlementair niveau; ze worden nauwelijks toegepast. Als je je eigen rechten niet kent, is het des te moeilijker om jezelf te verdedigen. Zeker als traditie en cultuur daar tegenin gaan. Wan-

neer vrouwen opstaan en een klacht indienen bij de politie worden ze meestal afgewezen door corrupte politieagenten, die beweren dat ze niet kunnen helpen. Sampats methode om hier tegenin te gaan, is durven protesteren en aandacht trekken. Verenigen om iets te betekenen.

Haar verhaal

Sampat wordt op traditionele wijze opgevoed, maar krijgt ondanks haar leergierigheid en haar sterke persoonlijkheid de kans niet om naar school te gaan. Op 12-jarige leeftijd wordt ze uitgehuwelijkt aan een 10 jaar oudere man en hoopt hierdoor snel volwassen te mogen worden. De werkelijkheid is echter teleurstellend: ze gaat wonen bij haar schoonouders, waar ze de hele familie moet bedienen en bescheiden moet blijven. Vanwege haar jonge leeftijd en het volledige gebrek aan informatie ervaart ze haar eerste seksuele relatie en -later- haar eerste menstruatie als een beangstigend en pijnlijk trauma. Net zoals zoveel andere vrouwen is ze gevangen in de oude, traditionele sociale regels van de

Indische maatschappij.

Ze is 15 en al bevallen van een dochtertje wanneer ze voor het eerst nee durft te zeggen. Een Brahmaan (een lid van de hoogste kaste bij de Hindoes) komt op bezoek en vraagt haar op een brutale manier om een tapijt voor zijn gasten. Deze manier van handelen is gangbaar in het dorp en de mensen van de lage kasten zien de tapijten die ze uitlenen nooit meer terug. Maar Sampat weigert. Haar onbeschikbaarheid veroorzaakt een schandaal: als vrouw heeft ze nee durven zeggen tegen een man, van een hogere kaste dan nog wel! Sampat wordt hierna uit het huis van haar schoonfamilie gezet en moet alleen gaan wonen in een schuur. Ze woont er totdat ze haar man kan overtuigen om haar te volgen. Zo wordt ze eindelijk onafhankelijk van haar schoonfamilie, leert ze zichzelf te naaien en begint ze kleren te verkopen. Al snel overtuigt ze jonge meisjes, die ze ook leert naaien, en om hun geld samen te leggen om een gemeenschappelijke naaimachine te kopen, om zo een stuk financiële onafhankelijkheid te verkrijgen.

SAMPAT PAL

Door haar vrijmoedigheid, haar capaciteit om mensen samen te brengen en lokale conflicten op te lossen, wordt ze beetje bij beetje bekend in het dorp en omstreken. Ze durft haar mening te verkondigen tegenover Brahmanen die onaanraakbaren mishandelen. Er wordt een prijs op haar hoofd gezet, maar ze weet het gevaar te ontwijken. Wel moet ze het dorp verlaten om zichzelf en haar gezin te beschermen. Toch blijft ze mensen helpen in haar nieuwe woonplaats. Ze helpt vrouwen die verstoten werden door hun man hun waardigheid te herwinnen. Als ze afgewezen wordt door een commissariaat waar ze een klacht heeft ingediend, keert ze terug met tientallen andere vrouwen; ze wachten voor de deur totdat ze gehoord worden – en ze worden gehoord. Op dat moment begint Sampat te beseffen dat vrouwen veel meer kunnen bereiken als ze hun krachten bundelen. Zo richt ze haar “Roze Bende” (de “Gulabi Gang”) op met allerlei vrouwen die ze al heeft geholpen of die zich solidair voelen. Als ze samenkomen om actie te voeren dragen ze allemaal roze sari's, de kleur die ze als symbool hebben gekozen.

Sampat Pal en haar bende doen hun best om de sociale wetten te helpen toepassen. Zo helpt ze bijvoorbeeld

mensen die onder de armoededrempel leven. Deze kunnen sinds 2006 een gesubsidieerde job krijgen van de staat, om lokale projecten te ondersteunen en de stroom van geruïneerde boeren naar de steden te beperken. Maar in de afgelegen dorpen zijn de mensen niet op de hoogte. Sampat Pal organiseert infosessies in haar streek en helpt mensen een aanvraagformulier te krijgen en in te vullen. Ze ondervindt weerstand van verschillende burgemeesters die beweren dat ze de financiering voor de jobs niet krijgen. In de plaats van zichzelf gewonnen te geven, onderzoekt ze de zaak verder en krijgt ze het bewijs dat het geld beschikbaar is. Alleen worden de jobkaarten verdeeld onder vrienden en familie van de burgemeesters, die er geen recht op hebben en die hiervoor geen werk leveren! Uiteindelijk brengt ze meer dan 5.000 formulieren mee naar het district, die allemaal goedgekeurd worden. Toch blijft haar ondersteuning noodzakelijk. Zo beseft ze na een tijdje dat de mensen in verschillende dorpen maar de helft van het bedrag krijgen waar ze volgens hun jobkaart recht op hebben. De meesten kunnen niet lezen en beseffen niet eens dat ze te weinig geld krijgen. Sampat Pal voert hiertegen actie en de oneerlijke burgemeesters worden uiteindelijk ontslaan. Maar in hoeveel

andere dorpen gebeurt er ongestraft hetzelfde? Daarom zet Sampat Pal en haar organisatie zich in om dit te controleren in het hele district – een grote klus. Maar ze geeft niet op!

Ondertussen telt de Gulabi Gang een drieduizendtal vrouwen die ook door veel mannen worden gesteund. Ze hebben al vele mensen geholpen en 44 trainingcentra geopend in het Chitrakoot district, die alleenstaande vrouwen helpen te overleven. Sampat Pal blijft vastberaden om door te gaan met haar strijd voor meer rechtvaardigheid in haar land.

Voor meer informatie kunt u de website van de organisatie raadplegen op www.gulabigang.in

Noelle Michel

Seksueel geweld en straffeloosheid in de DRC

stematisch en gepland gebruikt wordt om de ziel van samenlevingen te vernietigen. Naar schatting werden in de DRC reeds meer dan 500.000 vrouwen slachtoffer van seksueel geweld.

In het Panzi hospitaal in Bukavu behandelde hij met zijn team de voorbije 12 jaar meer dan 30.000 vrouwen die het slachtoffer werden van verkrachting. Op 24 mei ontving hij op het koninklijk paleis de Internationale Koning Boudewijnprijs voor Ontwikkelingswerk 2010-2011.

Bij de inontvangstname drukte hij naast zijn dank ook de hoop uit dat nationale en internationale instanties hun verantwoordelijkheid zouden opnemen om daadwerkelijk een einde te maken aan deze gruweldaden. Koning Albert drukte dezelfde wens uit in een brief aan Secretaris-Generaal Ban Ki-moon waarin hij de Verenigde Naties oproept seksueel geweld tegen vrouwen als prioriteit te beschouwen.

Straffeloosheid

Eén van de redenen waarom deze vormen van geweld blijven voortduren, is het feit dat ze nauwelijks vervolgd en bestraft worden. Is de daadwerkelijke vervolging van daden van verkrachting in vredetijd laag, in conflictperiodes is ze haast onbestaand. Het wordt hoog tijd dat de internationale gemeenschap verantwoordelijkheid opneemt en niet langer toekijkt hoe de seksuele rechten van hele gemeenschappen en regio's geschonden worden. Bestaande instrumenten ter bestrijding van seksueel geweld moeten op een efficiënte manier worden aangewend zodat ze bereiken waarvoor ze ontwikkeld werden: de bescherming van vrouwen en meisjes, maar ook mannen en jongens, tegen alle vormen van seksueel geweld. In het nieuwe rapport pleit Amnesty International voor een nieuwe algemene justitiële aanpak in de DRC zodat de straffeloosheid eindelijk plaats kan maken voor gerechtigheid.

Anke Van Vossolle

Een jaar nadat berichten over massaverkrachtingen in het Oost-Congolese dorp Walikale de wereld bereikten, brengt Amnesty een nieuw rapport uit over de DRC. *'The Time for Justice is Now: New strategy needed in the Democratic Republic of the Congo'* toont aan dat de misdaden die in iedere hoek van de DRC gepleegd worden tegen het internationale recht blijven voortduren. Meer nog: straffeloosheid overheerst nog steeds. Hoewel miljoenen mannen, vrouwen en kinderen geleden hebben onder het geweld, waaronder seksueel geweld, werd tot dusver slechts een handvol daders voor het gerecht gedaagd. Amnesty International meent dat een hervorming van het rechtssysteem zich opdringt.

Onvermogen internationale gemeenschap

Reeds tientallen jaren gaan berichten over seksueel geweld tijdens conflicten de wereld rond. Verschillende VN-resoluties hebben gewezen op het belang van degelijk onderzoek naar en vervolging van seksuele gewelddaden. Verkrachting werd als oorlogswapen erkend door het Internationale Strafhof in Den Haag. Desondanks is de inter-

nationale gemeenschap tot dusver niet in staat gebleken een einde te maken aan dit grootschalige seksueel geweld. De gebeurtenissen in Oost-Congo maken dit pijnlijk duidelijk. Ondanks de aanwezigheid van de internationale gemeenschap blijft seksueel geweld er alomtegenwoordig.

In december 2010 bracht Amnesty International het rapport *'Mass Rapes in Walikale: Still a need for protection and justice in Eastern Congo'* uit over de massaverkrachtingen die plaatsvonden in Walikale in de Oost-Congolese provincie Noord-Kivu. Gedurende vier dagen in juli en augustus 2010 werden er meer dan 300 vrouwen, meisjes, mannen en jongens verkracht door gewapende mannen. Niet enkel de grootschaligheid van het geweld is treffend. Het feit dat dit kon gebeuren in een straal van 30 km afstand rond een VN-basis voor vredeshandhaving, toont het onvermogen aan van de internationale gemeenschap om dit soort gewelddaden te verhinderen.

Seksuele terreur

De Congolese gynaecoloog Denis Mukwege spreekt van 'seksuele terreur' om aan te geven hoe seksueel geweld sy-

Vlinders van hoop voor Nicaragua

Het Amnesty Vrouwenrechtenteam spreidde haar vleugels op Sfinks

Wereldwijd zette Amnesty International een nieuwe solidariteitsactie op poten om aandacht te vragen voor de penibele situatie van jonge meisjes en vrouwen in Nicaragua. Sinds 2008 heeft het parlement een volledig verbod op abortus doorgevoerd. In een land waar seksueel geweld tegen vrouwen een dagelijkse realiteit vormt, heeft dit verbod verregaande gevolgen voor de slachtoffers.

De gevoeligheid van het thema maakt de discussie complex, maar mag geenszins een excuus vormen om de stem(men) van jonge meisjes en vrouwen niet te alten horen. Amnesty strijdt mee om hen de mogelijkheid te bieden op een vrije keuze na de gevolgen van een opgedrongen daad.

Het Vrouwenrechtenteam van Amnesty International Vlaanderen zag met het spetterende Belgische festivalseizoen haar kans om het ruimere publiek te sensibiliseren rond het abortusverbod en koos voor het Sfinksfestival, met

haar familievriendelijke en multiculturele omgeving, om er letterlijk haar tenten op te slaan.

De kleurrijke stand, badend in een gepast om aandacht schreeuwend geel landschap, versierd met gigantische vlinders en ballonnen, liet vooral het kleine Sfinkspubliek niet onberoerd. De kids amuseerden zich kostelijk met het inkleuren en bestempelen van de voorgedrukte vlinders, terwijl de ouders een woordje uitleg kregen van de Amnesty vrijwilligers. De volwassen voorbijgangers konden niet ontsnappen aan al dat enthousiasme en, al vroeg dit iets meer inspanning en overtuigingskracht, ook zij droegen een vlinder bij door krachtige slogans en boodschappen van hoop aan te brengen.

Dat het thema niet onomstreden is, werd al snel duidelijk. Zo uitte een vrouw aan onze stand zich principieel tegen abortus, maar gaf aan veel begrip te kunnen opbrengen voor de slachtoffers van seksueel geweld in Nicaragua. Zij concludeerde, na een heftig

gesprek, dat er een recht op abortus moet zijn, waardoor ieder deze beslissing voor zichzelf kan nemen. Dat een overheid deze mogelijkheid preventief ontnemt, waardoor deze vrouwen hun leven en vrijheid riskeren bij een illegale ingreep, schokt zelfs de tegenstanders van abortus.

Met een totaal van ongeveer 200 ingekleurde vlinders ter plaatse kunnen we zeker van een geslaagde eerste actie spreken, die nu wordt voortgezet door de lokale vrijwilligersteams. Wereldwijd kregen al meer dan 40 000 digitale vlinders hun vorm.

Wij willen alvast iedereen bedanken die op het Sfinksfestival, tijdens andere acties of online zijn of haar persoonlijke vlinder heeft verstuurd. Al deze hoopgevende boodschappen en kleuren in vlindervorm zullen hun weg vinden naar Nicaragua, waar ze op 28 september 2011 op de Dag voor de Decriminalisering van Abortus zullen worden megedragen in een demonstratie. Dan komen de vrouwen van Nicaragua op straat komen tegen het algemene abortusverbod en voor een einde aan het seksueel geweld.

Marie Mercelis

Jemen: Fatima Hussein Badi riskeert doodstraf na oneerlijk proces

© Amnesty International

BRIEF RICHTEN AAN:

Office of The President
Ali Abdullah Saleh
Sana'a Republic of Yemen

Posttarief: € 1,1
(prijs per volumeaankoop) of € 1,2
(prijs per stuk of frankeertarief).
Meer info op www.bpost.be

VOORBEELDBRIEF

Your Excellency,

(plaats, datum)

I am writing you regarding Fatima Hussein Badi who is facing the death sentence in your country. Amnesty International researched her case and found that the death sentence was imposed on her after unfair trial proceedings exacerbated by blatant interference by the executive and legislative powers of the state. Therefore, I urge you to:

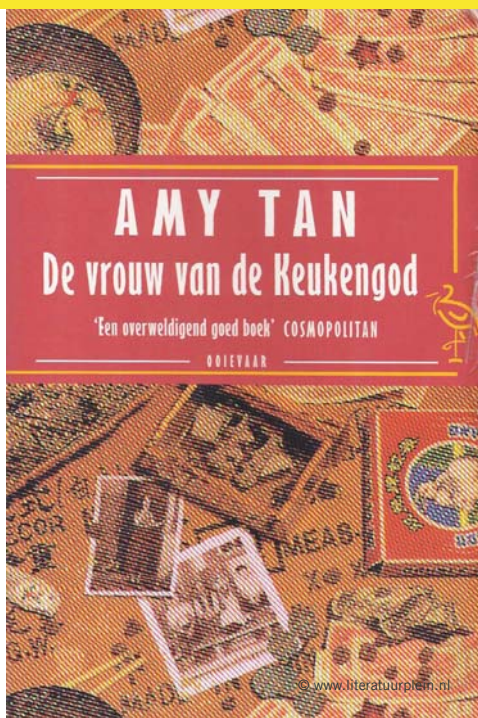
- commute the death sentence against Fatima Hussein Badi, who was convicted after an unfair trial;
- ensure that all defendants facing the death penalty are tried in accordance with international standards for fair trial, including ensuring that all defendants have access to legal representation and adequate time and facilities to prepare a defence;
- ensure that all defendants facing the death penalty are granted the opportunity to appeal the verdict and sentence and the right to seek pardon or commutation of the sentence;
- restrict the scope of the death penalty and work towards its abolition: while governments have the right and responsibility to bring to justice those responsible for criminal offences, the death penalty is the ultimate violation of the right to life;
- commute all outstanding death sentences and refrain from imposing new death sentences pending abolition of the death penalty.

Sincerely

(Naam, adres, handtekening)

Eventuele antwoorden aan Amnesty International bezorgen.

AMY TAN

De vrouw van de keukengod
Uitgever: Ooievaar

De keukengod is een taoïstische god die het reilen en zeilen in het huishouden bijhoudt. Op het einde van het jaar brengt hij verslag uit bij de Jade Keizer en op basis van dat verslag wordt de portie geluk voor elk huishouden voor het volgende jaar bepaald.

Hoewel Pearl Louie in het begin aan het woord is, is het toch rond haar moeder Winnie dat *De vrouw van de keukengod* vooral draait, en rond het verschil tussen hun beide generaties. Het verhaal begint wanneer Pearl, die met haar man, de arts Phil, aan een Amerikaanse levensstijl gewend is, onder druk van haar moeder enkele familiale verplichtingen moet nakomen. Dit valt Pearl zwaar, omdat ze haar moeder het moeilijke nieuws moet vertellen dat er Multiple Sclerose bij haar werd vastgesteld. Een verlovingsfeest en een begrafenis later heeft ze het nog niet verteld, maar begint Winnie, die Pearl en Phil niet graag ziet vertrekken, aan haar levensverhaal in het China van Mao Zedong en Chiang Kai-Shek.

De vrouw van de keukengod schetst het verschil tussen de westerse en oosterse manier van leven en denken. De pijnlijke situaties van onbegrip tussen moeder en dochter die dit opleveren, lopen als een rode draad door het werk van Tan. Pearl is gewend aan een leven the American way, met haar man Phil, en heeft moeite om de kloof te dichten met haar moeder, die in een donker bloemenwinkeltje werkt. Toch leert ze door het verhaal van haar moeder begrip op te brengen voor haar leven als vluchteling in oorlogstijd en voor de Chinese huwelijksstradities waar zij het slachtoffer van is geweest.

Naast dit opvallende contrast brengt Amy Tan ook een universeel thema onder de aandacht, namelijk het verhaal van sterke vrouwen die in al hun wanhoop toch koppig op zoek blijven gaan naar geluk en liefde. In het verhaal leren we een Winnie kennen die aanvankelijk denkt dat ze zwak is en berust in haar ongelukkige lotsbestemming, maar onbewust en op een haast naïeve manier leert ze terug te vechten, loopt ze weg van haar slechte en gewelddadige eerste man en streeft ze haar persoonlijk recht op geluk en een menswaardig bestaan na. Na een lang verhaal en vele doorworstelingen brengt dat haar in Amerika, waar ze samen met haar tweede man Pearl en haar broer volgens haar waarden probeert groot te brengen tot een beter leven dan zij gekend heeft.

De vrouw van de keukengod is een krachtig en inspirerend boek en wordt terecht als een klassieker bestempeld.

Eva Zobell

Focus op Vrouwen is een driemaandelijke nieuwsbrief van het Amnesty International Vrouwenrechtenteam.

De ingenomen standpunten vertegenwoordigen niet noodzakelijk de standpunten van Amnesty International.

REDACTIE:

Annemie Van Uytven (eindredactie),
Eva Berghmans, Marie Mercelis,
Noelle Michel, Femmy Thewissen,
Anke Van Vossolle en Eva Zobell

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Karen Moeskops
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen

VORMGEVING:

Danny Wyts - Drukkerij WAG

REDACTIEADRES:

Amnesty International Vlaanderen vzw
Kerkstraat 156
2060 Antwerpen
T: 03 271 16 16
F: 03 235 78 12
E: annemie_vanuytven@hotmail.com
W: www.amnesty.be

Wil je de *Focus op Vrouwen* gratis ontvangen?
Contacteer dan Kris Laurijssen via
03 271 16 16 of mail je volledig thuisadres
naar KrisL@aivl.be

Wil je graag een elektronische versie van
Focus op Vrouwen in je mailbox ontvangen?
Surf naar www.amnesty.be/vrouwen en schrijf
je in.

Amnesty International is een wereldwijde onafhankelijke en onpartijdige organisatie die de naleving van alle mensenrechten nastreeft door onderzoek en actie.

Onze activisten worden gedreven door verantwoordelijkheid over ernstige mensenrechtenschendingen en door hoop op een wereld waarin alle mensenrechten werkelijkheid zijn voor alle mensen.

Giften zijn welkom op rekeningnummer
000-0000082-82. Giften vanaf 40 euro op
jaarbasis zijn fiscaal aftrekbaar. Meer info over
hoe u Amnesty International kan steunen, lees
je op www.amnesty.be/steunons.

AMNESTY
INTERNATIONAL

